

45. Az Úr öntözött kertje

Isten gyöngyharmattal nevelgette a Szűzanyát is, ezért a 14. számú éneket imádkozzuk:

*Ó, nemes, ékes lilium, édes,
Gyönyörű rózsza, Mária,
Ki szent malaszttal, mint gyöngyharmattal
Neveltettél, ó, Mária.
Az Isten kedvelt, s Fiának rendelt
Anyjául, ó, Szűz Mária.*

Amikor 2000 évvel ezelőtt Isten elküldte egyszülött Fiát a világba, az Ő fogadására, befogadására – *amiről az összeszedettségi imánkban is szó van, hogy Istent befogadjuk* – egy fiatal názáreti leány szívében „szűz földet” készített. Idézőjelben használjuk ezt a szép kifejezést. Érintetlen földet, olyan talajt készített, amely alkalmas arra, hogy a tisztaságos Istent tisztán befogadja. **Mária** – mielőtt méhébe fogadta volna Isten Fiát a Szentlélek erejéből – **szomjazta a Mindenható szeretetét**. Jobban, mint bármely más teremtmény, **nem óhajtott mással betöltődni**, csak egyedül Isten végtelen teljességével. Ezt joggal tudhatjuk róla – nemcsak feltételezhetjük –, hiszen a kegyelem, vagyis Isten önmagát ajándékozó szeretete, az ő lelkében maradéktalanul működött. S aki az eredeti bűn sérülése nélkül tud ismerni, vágyódni, vagyis akarni, törekedni az Úrra – az maximális irányulással illetve készséggel van Istenre, hogy Őt befogadja. Isten pedig, aki Máriát öröktől fogva már előtte szerette, nemcsak *beborította árnyékával* – ahogyan ezt Lukács írja (Lk 1, 35) – hanem betöltötte **kegyelmével** is.

Az emberiség történelmében Mária fia, Jézus az első, aki úgy kereste Istent, mint ahogy Isten kereste az embert. Tehát Jézusban jelenik meg az az ember, aki egészen Istenre irányul, illetve befogadja az Istenséget. Miért? Mert **Isten** is egészen az emberre irányul. **Egészen az embernek akarja ajándékozni magát.**

Úgy is mondhatjuk, hogy Jézus „koldulta” az Atyaisten szeretetét az emberek számára, és koldulta az emberek szeretetét az Atyaisten számára. A két irányulás – az ember szomjúsága Isten felé, és az Isten készsége, hogy önmagát ajándékozza az embernek – Mária fiában, Jézusban valósult meg teljesen. Talán itt is mondhatjuk, hogy „tisztá anyja ez a gyermek”! Jézus „egészen édesanyjára ütött”.

I. Az Úr visszavezet minket a saját földünkre

Most szemléltessük a szeretet befogadásnak ezt a gondolatát **a kert hasonlatával**, azzal a kerttel, **amelyet az Úr maga öntöz.**

1. Már próbáltuk a víz szerepét az összeszedettségi ima elmélyítésére felhasználni a víz melegítésével kapcsolatban, hogy a szívünk is felmelegedjék. Az örök életre szökellő vízforrást szemléltük (42-43. sz. imaóra). Legutóbb pedig arról elméltünk, hogy az Úr eláraszt a békességgel, mint folyammal, mint ahogy a víz elárasztja folyamának medrét.

2. *Isten városában* (Zsolt 86, 3) nemcsak házak vannak, hanem csodálatos kertek is. A lélek kertjéről elmélkedjünk ma! Keressük, hogy az Ő számára fenntartott kert, az Ő kertjét Isten hogyan neveli. Hosszú előkészülete van ennek is.

3. **A zsoltárosnál** találunk erre eligazítást: *Urunk, hallottuk saját fülünkkel, atyáink elbeszélték nekünk a csodákat, amelyeket napjaikban tettél, egykor régen. Kezed népeket üzött el, őket meg letelepítetted, nemzeteket zúttál össze, őket pedig megnövelted. Mert nem kardjuddal vették birtokba ezt a földet, és nem is az ő karjuk segítette őket, hanem a Te jobbod és a Te karod és arcod fényessége, mert úgy szeretted őket* (Zsolt 43, 2-4).

Itt az a lényeg, hogy Isten népeket üzött el arról *a földről*, amelyet az Ő szülőjének kiválasztott. Megtisztította a gatzól, a kövektől, és választottjait odatelepitette. *A Te jobbod, a Te karod, a Te arcod fényessége* kifejezés azt mutatja, hogy itt Isten az elsődleges cselekvő.

Miért tette Isten mindezt? *Mert így szerette atyáinkat.* Tehát az, hogy mi az Ő kertje lehetünk, Isten szeretetének a titka! A motívuma pedig az, hogy *így szeretett bennünket.*

4. **Ezekiel** prófétánál találjuk a továbbvezető gondolatokat: *Kihozlak titeket a nemzetek közül, és minden országból összegyűjtelek, és visszavezetlek saját földetekre. Tiszta vizet hintek rátok, és megtisztultok. És új szívet adok nektek, és új lelket öntök belétek. Lelkemet árasztom belétek, ezt teszem, hogy törvényeim szerint járjatok. És lakhattok a földön, amelyet atyáitoknak adtam, és ti lesztek az én népem, én pedig a ti Istenetek leszek* (Ez 36, 24-28). Tehát Isten az, aki a pogányok közül kihoz, összegyűjt saját földünkre, amely az Ő földje. Ahogyan az eső harmatoz a földre, úgy Isten is tiszta vizet harmatoz ránk, hogy megtisztuljunk. *Isten ugyanis nem adja szűkösen a Szentlelket* (Jn 3, 34).

Ez már nagyon szívbe markoló elmélkedési anyag! **Mi mindent meg nem tesz Isten miérettünk!** Nemcsak összegyűjt a mi földünkre, hanem Lelkét azért árasztja ránk bőségesen, hogy az Ő földjén lakjunk, hogy mi az Ő népe legyünk, Ő pedig a mi Istenünk!

II. Az isteni Kertész kegyelmével életet fakaszt lelkem virágoskertjében, otthon van nálam

Most itt elmélkedő csendben álljunk meg, és próbáljuk **lelkünk kertjét** megkeresni *Isten városában* (Zsolt 86, 4), ahova Isten maga telepített le bennünket! Ott van a helyünk. Isten végezte el a megtisztítás nehéz munkáját. Aki már tört föl ugart, az tudja, hogy mit jelent a sok gazt és annak gyökerét is kiirtani, hiszen nem elég csak a fűvet, gazt lekaszálni, hogy a föld termőtalaj legyen!

1. Próbáljam lelkem talaját szemlélni, hogy **milyen gyökereket kellett az Úrnak már kiirtani belőle!** Még milyen mérges gyöker van benne, amely elnyomná kertem nemes virágait, ha engedném, illetve ha az Úr segítségével nem tudnám kiirtani.

2. Megélhetem: hogyan **harmatoz** lelkem kertjére **Isten kegyelme.** Érdekes módon megélhetem azt is, hogy a harmat állandó hullása közepette is Isten napja ragyog lelkem kertjére. A csodálatosan tiszta kék ég fehér felhőivel a Szűzanya fehér fodros, kék palástját jelzi. Anyai palástját védelmezően borítja rám.

3. Ha az ember elkezd elhanyagolt kertjét újra megdolgozni a hosszas nem-művelés után, akkor joggal eltűnődhet: **lesz-e ebből még virágoskert?**

Ezekielnek is volt hasonló, reménytelen esetnek tűnő látomása: *Az Úr keze fölöttem volt, a lelke által az Úr kivezért, és a völgybe vitt, amely tele volt (szétszórt) csontokkal. Ezt üzeni az Úr ezeknek a csontoknak: éltető leheletet adok nektek, és élni fogtok, és egybegyűjtelek benneteket* (Ez 37, 1). S az Úr erejéből a kiszáradt emberi csontok életre keltek.

A mi lelkünk kertje is új életre támad. Az Úr maga gondoskodik arról, hogy összegyűjtse az ég felhőit életet harmatozó esőre, a nap sugarait életet fakasztó melegre. *Amit az Úr akar* – hogy az én kertemben virágok legyenek –, *végbe is viszi!* (Zsolt 113 (II), 11)

4. **A zsoltáros** tovább segíti az elmélkedésünket: *Amikor Te, Istenünk, néped élén kivonultál, és áthaladtál a pusztán, megrendült a föld, az egek megolvadtak Sínai Ura előtt, Izrael Istene előtt. Bőven hullattál esőt, Istenünk, örökségedbe, ellankadt népedbe új erőt öntöttél. Otthont talált a Te családod* (mert Te készítetted elő számára), *ahol jóságodban, Istenünk, gondját viseled szegényeidnek* (Zsolt 67, 7-10).

Ő az **az isteni Kertész**, aki – ha áthalad az én lepusztult ugar-kertemen – **életet fakaszt.** Az Úr érintésére megrendül, megmozdul, megváltozik a föld, megtisztul lelkem talaja. Ő állandóan, bőségesen hullatja a kegyelem harmatát.

Ő az az isteni Völegény, akiről a lélek-menyasszony mondta: *A kertnek forrása: az élő vizek kútja, amely a Libanonról csörgedezik alá.* (Én 4, 15). **Lelke életet tápláló forrásával öntözi lelkem kertjét**, vagyis a Szentlélek éltető kegyelmével élteti! Mivel Ő az élő víz, a folyamatosan áradó víz, *az élő vizek forrása* (Jer 2, 13), tudhatom: *szüntelenül* árad lelkem kertjébe a kegyelem!

5. Amikor már szépül a kertem, akkor megélhetem, hogy **otthon vagyok Istennél, és Isten is otthon van nálam!** Most ezt az élményt próbáljuk átélkedni! Isten áthaladt az én lelkem

kertjén, és érintésére átprogramozódik a lelkem, immár nem gazt hoz, hanem Isten illatos virágait. Nyugodtan nézhetem a legkedvesebb virágaimat is a kertemben, mert ha elfogadtam életem Urának az én Istenemet, akkor az ízlésünk is egy lett. Ami Neki tetszik, az tetszik nekem is.

6. Ha az én isteni Uram szőlőt is szeretne a kertjébe, akkor **ültessük együtt!** Annak a legédesebb gyümölcsöt és nedűt termő *isteni szőlőtőnek* a neve: Jézus (Jn 15, 1). Bárcsak az én lelkem is szűztiszta lenne, mint a Szűzanyáé, hogy befogadhassam Jézust lelkem kertjébe! Ahogyan a gondos gazda lelke sajog, amikor minden erőfeszítése ellenére mindig újabb gazt talál szőlőjében, ugyanúgy járja át az én szívemet is a fájdalom, hogy még mindig mennyi vadhajtás növekszik lelkemben. Próbáljam gyökerestül kiirtani azt, ami nem az én isteni Uram kertjébe való! Amit pedig nem tudok megtenni a magam erejéből, ahhoz bizalommal kérem isteni Szőlősgazdám hatalmas erejének segítségét: *Újíts meg minket, mindenható Istenünk, tekints le ránk, látogasd meg ezt a szőlőt!* (Zsolt 79, 15). **Uram, ezt a megújulást kívánom Tőled. Igénylem, szeretném, akarom!**

7. Ha én a gondos gazda szemével néztem kertem földjét az előbb, akkor Isten mennyivel inkább az Igazi Gazda szemével látja kertem hajtásait, vadhajtásait! Milyen **csodálatos hatása van Isten tekintetének!** A vadhajtások elsatnyulnak tőlük, a nemes virágok és szép hajtások megerősödnek.

Megint az a kettős irányulás jelentkezik, amelyet a bal tenyér lefelé fordításával úgy jeleztünk, hogy visszaadjuk a földnek azt, ami a földé. Engedjük elsatnyulni, kihullani! A jobb tenyér fölfelé fordításával pedig az életet választjuk, mert **az Úristen életébe szeretnék belenövekedni.** Virágaim egyre magasabbra, az éghez egyre közelebb emelkednek. A zsolttáros feljogosít arra, hogy ne csak Isten tekintetét várjuk, hanem látogatását is! Hívjuk: *lásd és látogasd meg ezt a szőlőt!* Várom érkezésedet! Ez a várakozás összeszedetté tesz. Mondjam állhatatos lélekkel: *mikor jössz már?* (Zsolt 100, 2). Ha nemcsak lépteinek nesztét, jövetelének fuvallatát élhetem meg, hanem érkezését is, akkor még inkább örvendezzek! Próbáljam tartóztatni, hogy minél tovább maradjon lelkem kertjében!

8. A zsolttáros szavaival elmondhatjuk: *Istenünk, a szereteted a mi nagy kincsünk. Szárnyad árnyékában nyernek oltalmat az emberek. Házaad gazdagságától megittasodnak, gyönyörűséged patakját adod italul nekik, mert Tenálad van az élet forrása, a Te fényedben látjuk az isteni fényt.* (Zsolt 35, 8-10).

A nyári nagy melegben a természet is úgy el tud tikkadni. Jó egy kis oltalmazó árnyék. Mi az Ő védelmező szárnyának árnyékában kapunk oltalmat. Milyen jó a nyári melegben a friss, üdítő víz! Mi pedig Isten gyönyörűségének patakjából kapunk italt: **Istent magát ihatjuk, Ő tölt be önmagával!** Próbáljuk ezt megélni! Micsoda összeszedettség, Istennel való betöltődés ez!

9. A zsolttáros azt is megmondja, hogy **mit is kell csinálnunk nekünk** abban a kertben, amely végül is Isten kertje: *Mutasd meg, Urunk, irgalmadat, és adj nekünk szabadulást!* (Zsolt 84, 7), vagyis irgalomért és szabadulásért kell esdekelnünk. Isten kertjében lennünk, Isten közelében lennünk – micsoda tanújele ez az Ő irgalmas szeretetének! Megtúr bennünket maga mellett!

Vannak olyan málnafajták, amelyek nagyon sok kis hajtást hoznak. Egyik nagyobb, a másik kisebb. Amikor a kertész rendezgeti a kertjét, **megesik a szíve** azon a legkisebb, parányi hajtáson is: „Maradj életben! Majd még te is megnősz! Majd átültetlek megfelelő helyre, hogy sok gyümölcsöt hozz!” Vegyem észre: én vagyok az a leggyengébb hajtás! Az én isteni Gazdám szerető szeme pihen rajtam: *Akarom, élj!* (vö. Ez 16, 6). Ez a szabadulás! Ez a halálból való megszabadulás! **Ez az élet szabadsága,** amelyet Istentől nyerek el.

10. A zsolttáros tovább tanít: *Az Úristen békét hirdet népének s híveinek* (Zsolt 84, 9). Kijelentő módban is megfogalmazhatom: „Én is az Úr szövegét hallom. **Nekem is a békességről szól: Béke veled** (Dán 10, 19), *békesség veletek!* (Jn 20, 19). Békéje engem is betölt!”

11. A zsolttáros folytatja. Azokat tölti be Isten békéje, *akik szívből hozzá térnek* (Zsolt 84, 9), vagyis megtérnek, Istenhez fordulnak, Nála maradnak. Ilyenkor talán legszívesebben napraforgó szeretnék lenni, hogy **az én isteni Napom felé forduljak szüntelen,** hogy befogadjam és élvezzem a békét, amelyet Ő sugároz rám, amellyel éltet.

III. Az Úr szívesen eljön a kertjébe, megadja az összeszedettség virágainak

növekedését, a békét

A zsoltárostól még arról is tanítást kapok: **mennyire tevékenykedik az Úr** az én összeszedettségem érdekében, hogy Rá figyelhessek, hogy Feléje fordulva maradjak.

Bizony, akik félik Őt, közel azokhoz a segítségé, hogy dicsőség lakja országunkat. Isten segít! **Közel van az Ő segítségé hozzám!** Jaj, mit kellene még tennem, hogy még közelebb jusson hozzám az Ő segítségé? Akkor országunkban nem akármilyen dicsőség lakik majd, hanem az Ő dicsősége, isteni jelenlétének a ragyogása, napnál fényesebb sugárzása. Ó, mennyire az isteni dicsőségnek ez a ragyogása kell lelkem virágainak! Ebben érzik otthon magukat! Ó, hogyan növekednek, ágaskodnak az ég felé!

1. Figyeljük csak tovább, mit mond: *Egymásra talál majd irgalom és hűség, csókot vált az igazságosság és a béke.* Ezek mind-mind **az én lelkem kertjének** gyümölcsei, csodálatos **virágai: irgalom, hűség, igazságosság, béke.** Egy-egy virág önmagában is milyen szép és mutatós, de ha csokorba rendezzük azokat, akkor a harmónia, az összhatás nagyobb lesz!

Valójában Őbelőle árad az irgalom, és Ő bocsát meg nekem, s az én lelkemben növekedik *a hűség* gyümölcse: a béke és a nyugalom. *Ő csókolja meg isteni igazságosságával az én lelkemet,* s bennem születik meg a *béke.* Engedem, hogy átkarolva tartsa lelkemet, s a Tőle kapott szép virágaimat egy csokorba fogja, s *a szívére tegye!* (vö. Én 1, 13).

2. Isten az **Ő szeretetének csókját adja** nekem! Mi történik? Az, amit a zsoltáros is megélhetett: *Hűség sarjad a földből, és az égből igazságosság hinti sugarát. Mindenféle jókat osztogat az Úr, és földünk megtermi gyümölcset.* Az Ő kegyelme az, hogy **belőlem,** a föld gyermekéből **az ég felé növekedik** lelkem gyümölcse: *a hűség.*

3. Szent Pál apostol szavait – *Ki ragadhat el minket Krisztus szeretetétől?* (Róm 8, 35) – fogalmazhatjuk így is: **ki szakíthatná le Krisztus iránti szerelmem virágait?** Én ugyanis békében, hűségesen akarom őrizni őket, ahogyan a zsoltáros utalt a békességre: *Igazságosság jár az Úr előtt, és békesség követi Őt.* Az Úr érkezését lelkem kertjébe *a béke* jelzi és követi: *Az Úr, aki az égi vizek felett királyként trónol, megáldja népét, s békével öntözi a kertjét* (vö. Zsolt 28, 9-10). Ez a mi dolgunk: Isten virágait lelkünkben csendes békességgel hűségesen őrizni. Az Úr pedig szívesen *eljön az Ő kertjébe* (vö. Én 4, 16), s megadja az Utána való vágyódásom és az Ő érkezésére való reménykedésem, vagyis az összeszedettségem virágainak növekedését.

4. A vágyódásra és a reménykedésre Izajás próféta is buzdít: *Eljöveteled idején Benned reménykedtünk, neved dicséretére és emlékezetedre vágyódott a lelkünk* (vö. Iz 26, 8). Isten nevét mi igazán nem is tudjuk kimondani a lelkünkben: *Senki sem mondhatja, hogy Jézus az Úr, hacsak a Szentlélek által nem* (1 Kor 12, 3). Azonban vágyódhatunk kimondani szent nevedet: *Atyám!* Vágyódhatunk segítségül hívni szent nevedet: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia!* Vágyódhatunk arra is, hogy a Szentlélek mondja ki bennünk is: *Abba, Atyám!* (Róm 8, 15). *Emlékezetedre vágyódott a lelkünk.* Atya, Fiú és Szentlélek! De jó, hogy emlékezhetünk arra: már hányszor betöltöttél Istenségeddel. Uram, **olyan jó emlékezni, hogy már annyiszor jártál a kertemben!** Olyan jó reménykedni, hogy újra és újra el fogsz jönni lelkembe. „*Ó, Jézus, emlékezni rád, a szívnek szent örömet ad!*”

5. Izajástól meg kell tanulnom még egy szempontot: *Utánad vágyódik a szívem éjjelente, teljes szívből kereslek Téged* (Iz 26, 9). **Lelkem kertje az éj sötétjében is az Úré.** Vágyódjam arra, hogy lelkem virágai az éj sötétjében is az ég felé ágaskodjanak! Ha teljes szívemből keresem az én Uramat, Ő ezt a vágyamat sem fogja viszonzás nélkül hagyni.

A próféta ugyanis megnyugtat: *Urunk, Te adod meg nekünk a békét, mert a Te műved mindaz, ami velünk történt* (Iz 26, 12). A misztikus cselekvés leírása ez! Itt is Isten az elsődleges cselekvő. Isten műve, hogy **az éjszaka elmúltával lelkem kertjében kinyílnak a virágok,** és gyümölcset hoznak a szőlővesszők: Isten ajándéka: lelkemben megszületik a béke!

6. Akkor mondjam az Énekek éneke menyasszonyával együtt: *Csitt! A kedvesem, ime, itt jön! Szökell a hegyeken át, szökell a halmokon keresztül!* (Én 2, 8). Siet, nem nézi a fáradtságot. Tudhatom már, hogy az isteni Völegény **el akar jönni lelkem kertjébe: Elzárt kert vagy, mátkám, húgom, elzárt kert, lepecsételt forrás** (Én 4, 12). Vagyis egyedül csak az én Uramnak van ide

szabad bejárása! Ez az *elzárt kert* a *hortum claustrum*. Ebből a latin szóból származik a kolostor (claustrum) elnevezése is, ahová a szerzetes bezárkózik, hogy egyedül lelke Urával lehessen.

Milyen öröm lesz, amikor az isteni Vőlegény eljön *lelkem elzárt kertjébe*, így szól: *Hajtásaid gyönyörű liget, benne gránátalma és mindenféle gyümölcs* (Én 4, 13). **Ó, bárcsak tudna az én lelkem kertjének gyümölcseiben is mindig gyönyörködni az én isteni Uram!**

Befejezésül imádkozzuk a 294. éneket:

*Virágos kert vala híres Pannónia,
Mely kertet öntözé híven Szűz Mária.
Katolikus hitnek ő volt szép virága!
Be megsötétedett örvendetes napja.*